

Rolf Jacobsen

Til vår store forundring finner vi i Aftenposten 24. og 25. november et merkelig, stort oppslag om Rolf Jacobsen. Det er i dag fritt frem å komme med alskens ubesinnede uttalelser om også avdøde storheter – jo større, jo bedre.

Rolf Jacobsen – løy han? Til alle? Gjennom årets biografier om ham vet jo også publikum om hans tragisk vanskelige oppvekst og ungdom. De årene ble en kamp for å overleve for ham som bar på så mye åndelig gods som både vi nordmenn og mange utenfor vårt land heldigvis kan nyte godt av nå.

De ting som det her skrives om, bygger på nært og kjært livslangt kjennskap og vennskap, helt fra gymnasiedagene på Fagerborg skole opp til vår høye alderdom.

Vi vet at Rolfs eneste tanker under krigen var omtanken for sin kone og småguttene, redselen for at heller ikke han – som hans foreldre – skulle klare å gi sine kjære underhold og gode livsvilkår.

Alle andre ting var uinteressante for ham. Likegyldig hva det måtte koste ham, var det *deres* velferd som talte.

I bunn og grunn var ikke Rolf Jacobsen noe politisk menneske. Kanskje var han en drømmer som levet helt på det åndelige plan. Vek kanskje, men ingen «pusling», lett påvirkelig, var for inntrykk. Men han var ikke noe kampmenneske.

Derfor er det vennene som må stå frem, og som må be selv drevne og dyktige journalister tenke over hva de skriver, hvilket ansvar de har, og tenke på konsekvensene – og minne seg selv på hvilken makt ord har.

Men Rolf Jacobsens livsverk står i sin egen kraft. Vi vil bare markere og påtale mindreverdige journalistikk i en tidligere vel ansett kulturell avis.

ALF og RANDI HEIER,
Ski